

Anna Elmund presenterar sig själv:

Anna Elmund 51 år, född i Seoul, Korea och kom till Sverige, Skåne, vid 8 månaders ålder. Boende i Stockholm sedan 20 år. Separerad sedan 8 år och har en 15-årig son växelvis två veckorsperioder.

Har läst diverse humaniora samt psykologprogrammet vid Lunds universitet. Vid Uppsala Universitet doktorsexamen om internationellt adopterade ungdomar på §12-hem. Psykoterapeutexamen vid Stockholms universitet.

Har varit verksam med ideellt arbete kring adoption sedan 1996 (AKF adopterade koreaners förening) och sedan 1998 då jag påbörjade min doktorandutbildning vid Uppsala universitet med alltmer professionell inriktning. Föreläsningar om mitt projekt med intagna adopterade ungdomar, regeringsarbete som remissinstans med nya adoptionslagar, workshops och förekomst i media.

Arbetat på BUP, Stockholm i särskilt nätverk för att tillgodose och säkra kompetens gällande adopterades och adoptivfamiljs särskilda behov. På City Psykologhus arbete med Munhi Westin/Adoptiva gällande psykoterapier, stödbehandling och utredning inför adoption för adopterade och adoptivföräldrar. Idag egen verksamhet där jag tar emot flera patientgrupper varav adopterade/adoptivfamiljer är en viktig grupp.

Jag tror att man kan arbeta med gruppen adopterade även utan att själv vara adopterad men kanske att behandlingen får en extra nyans av igenkännande, någon djup förståelse för att vissa saker är upplevt. På lite olika sätt kanske men ändå liknande. Alla adopterade har olika öden och behöver en respekt och subjektiv förståelse för just hens historia, känslor. Går inte att fånga in alla i en ram och en del adopterade har inte så stort behov alls av att kategorisera sig till gruppen. För en del kan det dock vara viktigt att sortera i begreppen. Periodvis kanske göra en inre resa där man frågar sig själv hur det är att vara i till exempel Sverige och inte vara född här. Ha en annan historia, en kropp som inte tillkommit genom adoptivföräldrarnas handling. Ett utseende som i en del fall är likt de flesta andras i Sverige (där vi idag även har så många invandrare) men där det ofta också finns en skillnad. Man är ingen "avbild" av sina föräldrar – kanske varken kroppsligt eller mentalt. Vilket händer även i en sk biologisk familj såklart. Men kanske oftare och med en annan laddning i en adoptivfamilj. Under barndomen brukar dessa existentiella teman inte vara så centrala men mer då under tonåren. När frågor om identitet, utseende, kropp och förmågor ställs på sin spets. Alla behöver frigöra sig och se en olikhet med sina föräldrar. Kunna kasta loss och hitta något eget. Om grunden är trygg är det lättare. En känsla av tillhörighet och ibland likhet gör det lättare att våga sig ut i individualitet/differentiering. Om jag inte alls är lik mina adoptivföräldrar. Vem är jag då?

Tänker att det här med utseende och kropp för adopterade inte bara är en social markör. Det går djupare än så. Innefattar även en känsla av att vara född/att vara verklig, vilken social kontext du kommer ifrån. En värdeaspekt i hur mycket man kan acceptera sin "adopterade kropp" – det som på ett sätt skiljer mig från mina älskade adoptivföräldrar. För en del adopterade är det svårt att acceptera. Som ett livets svek. Men som är ett faktum som behöver lyhördhet och förståelse.

